

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinae, 1603

Vita Et Martyrivm S. Rvmoldi, Archipræsulis Machliniensis; Scotorum Regis
filiij: Martyrio coronatus est anno Domini septingentesimo
septuagesimoquinto, octauo Kalendas Iulij. Solennitas verò eius ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

profusas, apertis Euangelijs, furentibus flammis obuiam processit, earumque vim ita repressit protinus, ut ne fauilla quidem remaneret. Eodem ferè tempore cum inguinaria lues vniuersam regionem & Arelatensem maximè prouinciam depopularetur, Gallus precibus cladem illam auertere nitebatur; cum ecce angelus Domini per quietem ei apparens metum adimit, nunciatque iram Domini placatam populo deinceps parcere decreuisse: ipsum verò post annos octo, ad sempiternæ beatitudinis gaudia euocandum. Igitur definito hoc temporis spatio elapso, adfuit dies illi quidem optatissima, ciuibus verò admodum luctuosa: qua vir sanctus, postquam cælestem panem, quo sanctissimum Christi corpus continetur, populo in Ecclesia distribuisset, è corporis ergastulo lætus in cælos immigrauit: ætatis suæ 65. Episcopatus verò septimo & vigesimo anno. Corpus eius fuit multorum lachrymis & magno ciuitatis totius luctu in tumulum illatum: qui multis & magnis clarus miraculis eximiam viri sanctitatem egregiè testatur.

Restingit incendium precibus.

Apparet ei angelus Domini.

Excedit è vita.

Claret miraculis post obitum.

**VITA ET MARTYRIUM S. RVMOL-
di, Archipræsulis Machliniensis; Scotorum Regis
filij: Martyrio coronatus est anno Domini septin-
gentesimo septuagesimo quinto, octauo Kalendas
Iulij. Sollemnitatis verò eius agitur hoc die, aucto-
ritate Alexandri quarti, Romani Pontificis.**

Vide C. Baron. In notat. martyr. Romæ: & Ioan. Molan. in Indiculo SS. Belgij. 1. Iulij.

CVM quondam apud Scotos regni gubernacula, Dauid rex eximia fortitudine ac prudentia vir teneret, ducta in matrimo-
nium

*Parentes S.
Rumoldi Da-
uid Rex Sco-
tie & Cæci-
lia regis Sici-
liæ filia.*

nium Cæcilia regis Siciliæ filia, postquam multo tempore nulla spe prolis vnâ degissent, tandem precibus Guallaferi Dublinensis antistitis filiū à Deo impetrârunt; qui vt angelo nūnciante cōceptus: ita etiam eodem monente in lucem editus, Rumoldi nomen sortiri meruit. Tinctus à Guallafero lustralibus aquis, eidem in disciplinam magno parentum gaudio traditus est. Erat autem puer egregia indole, & ab ipsis cunabulis parsimonix plurimū deditus; adeo vt, ternis in qualibet hebdomada vicibus, à maternis vberibus abstinere, eamq; abstinentiam ad extremum vitæ spiritum diuino afflatu edoctus conseruaret.

*Vocatur à pa-
rente ad re-
giam anno
ætatis. 15.*

*Alijs luxui
deditus, ille
precibus &
operibus mi-
sericordiæ
incumbit.*

*Angelus ei
apparet.*

Postquam verò artium maximarum disciplinis imbutus, quintumdecimū attigit annum, earumq; præsidio munitus haud vulgare prudentiæ specimen præ se ferret, illicò à parète ad regiam, moribus tali principe dignis erudiendus, & regio honore vt heres decorandus, euocatur. Et quidē Rumoldus, quanquā à Regio luxu & externo illo vitæ splendore abhorreret plurimum, parentis tamen voluntati paruit, & in regiam concessit; ita tamen, vt tota mente regales pompas & fugitiuos honores auersaretur. Nam cum alijs epulis, gaudijs, tripudijsq; intēti, bellos, de more, homunculos agerent, Rumoldus regali in ædícula precationibus operam dabat; vel larga manu pauperibus consulebat; vel vinctos carceribus inuisebat; cæteraq; misericordiæ opera incredibili alacritate exercebat. Quodam autem tempore dum intempestæ noctis silentio sacrās vigilias agitaret, angelus Domini, castissimi iuuenis operibus mirificè delecta-

status, ei apparuit, hortatusq; eum est, vt viriliter ijs insisteret, ac secura mēte pro terreno diademate, cæleste expectaret. Ea visione monitisq; multò alacrior factus Rumoldus, omnes paternæ hæreditatis cogitationes ita reiecit sepe-
liuitq; vt non modò nuditatem, paupertatem, cæterasq; corporis afflictiones pro Christi nomine expeteret: sed ipsam mortem eamq; acerbissimam libens subiisset.

Interea parētes, vt regnò maturè consulerēt, euocatis regni totius principibus, decreuēre filio æquè clari generis virginem sacro matrimonio vinculo coniungere, & generis ac dignitatis splendorem noua sobole ab interitu conseruare. Igitur in magna procerum corona aduocatus Rumoldus, seriò ab utroque parente monitus est, vt animum ad heroinam stemmate illustrem matrimonio sibi copulandam componeret, & regni gubernacula post fatalem patris diem strenuè viriliterq; administraret. Quibus auditis, Rumoldus vultu oculisque ad insignem pietatem ac modestiam compositis: Quæso vos, inquit, obseruandissimi parentes & optimates vniuersi, nè me Christi amor ex animo addictum ad fugitiuos mūdi huius honores ac mulierum amplexus inducere velitis. Stat namq; firma sententia menti, omnibus regni honoribus, ac diuitijs calcatis, in extrema rerū inopia Deo seruire, Christi q; vestigijs pro fragilitate humana constanter insistere. Hoc responso commota genitrix, pusilli eum & abiecti nimis animi esse dixit, quòd regiam magnificentiam tam parui duceret, eamq; cum sempiterna nominis sui suorūq; gloria suscipere formidaret;

præ-

*Parentes &
regni proce-
res volunt eū
matrimonio
iungere.*

*Præclarum
S. Rumoldi
responsum ad
Parentes &
regni opti-
mates.*

præfertim quòd in ea, præclara pietatis opera, non minus quàm in abiecto statu exercere posset. Ad quæ adolescens sanè prudenter: Quamquam, inquit, infracto eum animo esse oporteat, & diuina planè virtute præditum, qui terrenis hisce negotijs implicitus incontaminatâ nihilominus vitam duceret, tamen vt concedam pietatis operibus in regio splendore exercitia nequaquam præclusa esse; hoc certè constat, faciliorem expeditioremq; salutis viam, ex Christi ipsius doctrina in rerum humanarum cōtemptu ac paupertate constitutam esse. Quamobrem nihil certius, quàm spreta huius mundi pompa Christi humilitatem sectari, opesq; diuinas in sacris literis abditas die nocteque sedulò scrutari.

*Mortuo Gual-
lafero anti-
stite, Rumol-
dus diuini-
tatis episcopus
designatus.*

Inter hæc & alia parentum filijque verba & certamina, quibus eum à tanta humilitate ad regni opes honoresq; abripere conabatur, Guallaferus archiepiscopus extremū vitæ diem clausit, & diuturnum suis mœrorem reliquit. Cumque consultatione habita, vt fieri solet, in noui antistitis electione vota discreparent, fertur angelum Domini secundum quietem apparuisse, ac monuisse vt Regis filium Rumoldum, insigni pietate ac prudentia virum, communibus suffragijs designaret. Nec mora: Auditis perceptisque omnibus, quæ maximè sanctitatem eius celebrem reddebant, Cantuariensis & alij duo vicini antistites cum sacratissimo comitatu, expanso Crucis vexillo, ad regiam properarunt: & Rumoldum votis precibusq; in Regia ædícula intentum ad tanti muneris functionem euocarunt. Rex ipse quanquàm primò, ignarus rei, haud medio-

mediocriter miraretur, cum tamē nutu diuino
re geri perspiceret, letabundus annuit, ut filius,
a regio luxu & splendore auulsus, totus ad Chri-
sti castra atque spiritualia certamina transfirer.
Rumoldus verò, qua erat animi modestia & hu-
militate, totis viribus reluctari, tali tantoq; mu-
nere se indignum clamare; sed victus tamen, ne
diuinæ voluntati per angelum allatæ pertinaci
animo resistere videretur, sese submisit, ardu-
amque prouinciam Christi gratia confusus sus-
cepit.

Igitur pontificatu, summa parentum volun-
tate ac gaudio; inito, mox ad dæmonum poten-
tiam verbis factisq; frangendam sese accinxit,
ac breui multos à dæmonum castris ad Chri-
sti stipendia traduxit; plures verò à flagitioso
viuendi genere ad suorum scelerum poenitu-
dinem pertraxit. Et quidē rigidus sibi, alijs
verò benignus ac blandus, opes magno studio
vndecunq; corrasas pauperibus distribuebat,
eorumque miseriam & verbis leniebat, & factis
subleuabat.

Interea patre vita functo, cum regnum legiti-
mo hærede destitutum periclitaretur, Rumol-
dus omnium votis precibusque ad gubernacula
capeffenda euocatur; iamque procures omnes
hunc, veluti singularem hæredem, inaugurare
constituūt. Ecce autem nocte media, Rumoldo
orationi de more incumbenti, Dei nūcius appa-
rens mandat, ut sine mora regno excedat, exte-
rasq; regiones face Euāgelij illustrandas petat.
Tum verò antistes cælesti dicto quamprimū
obediēs, clā & inscio populo, natali excessit so-
lo, ne violenta manu, quod futurum erat, à salu-

*Inito Epis-
copatu ut se
gesserit.*

*Defuncto pa-
tre, regni pro-
ceres eum
regem habere
volunt.*

*Monetur ab
angelo, ut
regno exce-
dat.*

B

tari

*Navigat in
Angliam,
indè in Fran-
ciam.*

Iohan. 9.

*Cæcum à na-
tuitate
sanat.*

*Venit in Ger-
maniam &
leprosum
mundat.*

*Abit Romā,
& tradit
Pontifici E-
piscopatum.*

tari fuga retraheretur. Itaque nauicula, ramis & corio bubalino (ea tunc gentis illius nauigia erant) obducta, transuectus; primò in Angliam, indè in Franciam est delatus. Ibi coruscantibus miraculis non paucos ab errore liberavit, & in viam salutis, dispulsis errorum tenebris, perduxit. Erat maruræ ætatis quidam ab ipsis incunabulis cæcus, qui præ foribus templi assiduo clamore transeuntium eleemosynas petebat. Huius miseriam ex animo miseratus Rumoldus substitit, & oculis cum insita pietate ad cælum sublatis: Surge, inquit, in Christi I E S V nomine, qui diuino imperio cæco nato lumen contulit, & protinùs communi luce frui. His dictis, euestigiò absterfa caligine mendicus exiliit, & Deo diuòque Rumoldo sinè fine gratias agens, lætus & incolumis domum abscessit. Indè alijs insuper claris miraculis vir sanctus in Germaniam peruenit, vbi hominem horrenda lepra toto corpore deformem pari virtute sanauit, ac pueri instar recens nati à fœda contagione perpurgauit. Quo miraculo populus permotus, abiurata impia superstitione, certatim ad veram religionem confluit, ac sanctissimi viri monitis instructus, alacri animo suauissimum Christi iugum arripuit.

Rumoldus verò ijs successibus gaudēs, cœpto itinere Romam perrexit, foelicibusque auspicijs anno à Christo nato 752. Stephano eius nominis secundo eo tempore ad summum Pontificij honoris fastigium subrogato, Romanam urbem ingressus, dignitatem suam magna animi submissione in manus Pontificis resigna-

signavit. Indè perlustratis quàm religiosissimè
 sacris locis, què Petri & Pauli martyrio celebrā
 tur, eiusdem martyrij ardore incensus, diu mul-
 tumquè diuinum numen precatus est, vt similè
 vitæ finem expiandis sceleribus maximè idoneū
 consequeretur. Hisce precationibus vehemen-
 ter intentō, cælestis nuncius rursus adfuit, mo-
 nuitq; vt sine mora loca Scaldi flumio contermi-
 na peteret, doctrina eius & martyrij glōria illu-
 stranda. Tum verò Rumoldus prima luce Pon-
 tificem adiens, obtenta ab eo abeūdi facultate,
 solitudinem à Deo sibi designatam, quanquā
 loci viarumquè ignarus petijt, multaquè in-
 terim stupenda sanè miracula edidit; donec nō
 finè ingenti molestia per Germaniam ad Scal-
 dim vsq; delatus ad destinatum martyrij locum
 peruenit. Is erat Machlinia, locus vast⁹ & incul-
 tus, densisquè adeò sentibus ac vepribus obsitus,
 vt ferarum potiùs quàm hominū domiciliū esse
 videretur. Neq; modò locus ipse, sed humanæ
 etiam mētes syluestres, in mores prorsus ferinos
 degenerārant; vt insitæ naturæ præstatiq; obli-
 tis solis corporis voluptatibus, veris animi relictis
 ducerentur. Eo verò tempore, quo vir sanctus
 lōgo itineris labore fractus ad eas oras appelle-
 bat, inuenit homines in syluis insano ludo dedi-
 tos choreas exercere, fœdalsq; voluptates ex va-
 rio lasciuiarum genere capere. Erat autē dies
 qua Deus ipse, ingemiscēte natura, in ligno sup-
 plicia sceleribus nostris debita exceperat. Quæ
 res cum sanctissimi viri animum graui dolore
 percelleret, tum tanto ardore accendit, vt in me-
 dium profiliens verba salutis magno cum pōde-
 re auribus eorum inferret, seduloq; moneret, vt

*Orat. pro
martyrio.*

*Monetur ab
Angelo, vt
Brabantiam
petat.*

*Ferini mores
Machlinien-
sium.*

*S. Rumoldus
Machlinien-
sis ludo &
voluptatibus*

*deditis con-
cionatur
magno cum
fultu.*

relicta infania, qua ad æternam perniciem ruebant, Christi pro nobis in Crucem sublatis doloribus mortemque perpenderent. Nec frustra sanè populum, quanquam tota mente in vitia propensum, monuit. Nam peracta concione omnium ita repètè mutati sunt animi, ut profusis lachrymis prioris vitæ errores detestaretur, certatimque vnius & veri Dei notitiam cum eximia vitæ puritate ac sanctitate amplecterentur.

*Ado Comes
Insignis.*

At verò Rumoldus, ut erat cælestium rerum studio vehementer deditus, relicta hominum frequentia, mox ad nemora & sylvas, precationibus ac lachrymis populi delicta expiaturus, commigrabat. Erat ijsdem in locis Archicomes quidam Ado, præclara Pipini regis stirpe progenitus, qui ducta in matrimoniū Elyza, æquè clari generis foemina, annos sexaginta admodum & sex sinè vlla spe prolis cum ea exegerat. Ut autem Rumoldi fama, miro omnium rumore celebrata, ad eius aures peruenit, mox accersito per internūcium viro, magno cum dolore infœcundæ vxoris miseriam ei exposuit, rogauitque, ut, si posset, precibus nobilissimæ familiæ hæredem à Deo impetraret. Interim vir sanctus perhonorificè ab ijs habitus, alimonia vitæ æternæ illis vicissim suppeditabat, hortabaturque, ut eleemosynis ac benignè faciendi studio diuinū sibi numen propitiarent; Nullum enim opus esse Deo gratius, quàm quod hominum beneuolentia & charitate continetur. Illis igitur ardenti studio benignitatis disciplinam exercentibus, & ingentem pauperum multitudinem cibo potuque, aliisque rebus vitæ degendæ necessarijs, sustentantibus, Rumoldus post preces vota que rite per

perfoluta, hospitibus suis foecunditatis munus
 imprecatus est: dixitque apertè, prophetiæ spi-
 ritu imbutus, breui illis puerum corpore perue-
 nustum, industrium, ac sanctimonia celebrem
 nascendum, & Libertum appellandū. Habita est
 dictis fides, prorsus ut Comes eiusq; vxor naturā
 citiùs defecturam, quā sanctissimi viri verba
 irrita aut inania fore, crederent. Fidem verò ef-
 fectus definito tempore subsecutus, filium eis e-
 leganti forma tradidit; qui incredibili tam pa-
 rentes quā populum vniuersum gaudio perfu-
 dit. Admotus deindè lustralibus aquis, ab ipso
 Rumoldo Liberti nomen obtinuit; ea spe, ut ve-
 ram Euangelij libertatem à sacro antistite alla-
 tam sibi suisq; conseruaret.

Et quidē puer insitam naturæ præstantiam
 indolemque egregijs moribus ac virtutibus ad-
 ornabat, & spe futuræ sanctitatis maximum om-
 nibus gaudium inferebat. Sed, ut sunt omnes res
 humanæ fluxæ & instabiles, tantam tamq; inspe-
 ratam lætitiā, maximus subitò mœror obte-
 nebrauit: summaq; caligine inuoluit, Libertus
 siquidē die quodam cum pueris coætaneis per
 ripam fluminis lusitabundus discurrens, dum
 parū cautè vestigia firmat, lubricante margi-
 ne in fluuium dilapsus est: ac fluctibus haustus,
 ex omnium oculis abreptus euauit. Ibi tunc in
 ipso littore lugubres admodū voces & eiula-
 tus exorti totam repentē terram peruaferunt,
 omniaque gemitibus ac lachrymis compleuē-
 re. Quanto verò quāque acerbo dolore opti-
 mos parentes funestus rumor perculerit, facile
 quis apud se intelligere potest. Neq; tamē spem
 recuperandi filij abijciebant, cunctis certatim
 sub-

*S. Rumold.
 impetrat A-
 doni prolem
 à Deo, eumq;
 Libertum
 appellan-
 dum dicit.*

*Libertus sub
 mergitur.*

*S. Rumoldi
cum Gum-
maro collo-
quium & fa-
miliaritas.*

*S. Rumoldi
& Gummaro
scipiones
virescunt.*

submerso opem ferentibus, & aquis sese pro-
fundè immergentibus; sed cùm omnis vrinato-
rum industria frustra laboraret, tum humano
neglecto subsidio, ad diuinum Rumoldum con-
cursum est. Aberat is longo satis interuallo, ita
vt tertio à submersione die tristissimi nuncij cer-
tior primùm fieret. Erat enim studio videndi &
alloquendi Gummarum, equestribus insignibus
& eximia sanctitate virtuteq; apprimè clarum,
vehementer incensus. Itaq; cùm ijs fortè diebus
conueniendi virū potestate nactus esset, eius se
colloquijs planè cælestibus ita oblectabat, vt æ-
grè alter ab altero dinelli posset. Non enim de
asini umbra (quod aiūt) sed de his quæ præcipuū
æternæ salutis pondus habent, vtro citroq; ver-
ba instituebant, disserebantque, tanto vtriusque
gaudio & profectu, vt deinceps locum illū (qui
ex eo ad Quercum nomē sortitus est) suauissimi
sui colloquij voluerint esse perpetuū. Is cùm ef-
set vtriusq; domicilio intermedius, & religioni
valdè opportunus, mira communis populi deuo-
tione celebrari cœpit; aded vt expiatus & diui-
nis rebꝰ cōsecratus anniuersaria supplicatione,
prælatis vexillis sacris ac sacrosanctis reliquijs,
magno deinceps in honore haberetur. Et sanè,
quā esset Deo illa supplicantis populi deuotio
grata, insigni miraculo declaratū est. Rumold.
& Gummarus quocūq; iter habebāt, nixi scipio-
nibus, caballis iam antè valere iussis, incedebāt;
cū verò ad quercū defixis in terram scipionibus
ad res diuinas cum supplicante plebe pergerēt,
ecce qui multo tēpore aridi fuerant, repentè vi-
rescere cœperunt, folijsq; vernantibus populū
vniuersum ad nouę rei spectaculum excitāunt.

Cū

Cum igitur eo in loco, ut diximus, Liberti interitus viro sancto innotuit, ingentem animi dolorem profusa lachrymarum vi testatus est. Nihilominus hic, qui egrè in seipso dolorem temperabat, alios solabatur, & verbis suavissimis recipiendi puerum spem ostendebat. Inter ea ut ad locum funestum peruentum est, sublatis in cælum oculis lachrymis miserabiliter infusis, celebri oratione terq; quaterq; Iesum inclamat. Circumstabant proceres multi, alijq; utriusque sexus homines plurimi, luctu lachrymisq; deformati, euentus finem præstolantes; cum ecce, dictum mirum, puer in littore, toto corpore ac vestibus siccis, non dissono à trium Babylonicorum puerorum miraculo, conspicitur. Tum luctus gemitusq; in voces lætitiæ conuersi, præcipuo sanè gaudio pueri genitores cumularunt, permoneruntq; ut ingentem auri & argenti vim D. Rumoldo gratissima animi significatione offerrent. At ille reiectis omnibus haud contemnendis muneribus, Vestra, inquit, vobis sint; caduca enim aspernamur, ne cum cadentibus in præceps labamur. Quid enim nobis cum rebus fugitiuis commercij, quorum iam totus in cælis actus debet esse & intentio? Cæterum si aduenæ vestro gratum munus donare vultis, est locus palustris, horridus & incultus, densis vepribus spinisq; oblitus, hunc perpetuo Dei seruitio abs te mihi donari postulo. Annuit non modo Comes, sed gaudio insuper ex postulato delibutus, donationem scripto confirmavit, solenni que testamento stabilivit.

Erat loco isti ab vlmorum luxuriantium copia Vlmo nomen, qui ut horrore, ita multo magis feris & maxime lupis admodum infestus e-

B 4

rat,

*S. Rumoldus
Libertum pue-
rum submer-
sum iriduo,
restituit.*

Daniel. 3.

*Reiectis mu-
neribus auri
& argenti,
locum religio-
ni perpetuo
consecrandum
sibi donari
postulat.*

*Liberti pie-
tas & san-
ctitas.*

*Martyrium
Liberti.*

*Omnibus lo-
cus sacre vo-
catus, S. Ru-
moldi diui-
nitatis conser-
uatur.*

*D. Rumoldus
Ecclesiā suā
amplificat,
exornatq;.*

rat. Sed diuinus Præsul nihil ijs periculis deter-
ritus, collectis viris aliquot sanctimonia claris,
domiciliū in eo raptim extruxit, & fossa aquis-
que contra ferarum incursus muniuit, & ædicu-
lam prothomartyri Stephano sacra dedicauit;
vbi annos complures sacra sub Christi militia,
cum Liberto stipendia fecit. Postquam enim a-
dolescens pluribus nominibus viro Dei sese
deuinctum animaduertit, epulas & luxum ac au-
læ splendorem detestatus, quā acerrimè sese
ad sanctioris vitæ disciplinam sectandam cōpa-
rauit. Et quidē in eo certamine tam egregium
& inuictum se pugilem præbuit, vt ab ipso Ru-
moldo gregi vniuerso præfici mereretur, paulò
post proprij cruoris laurea coronandus. Cum ea-
nim efferi gentiles Hunni, Daniq; in hasce
regiones irrumperent, & omnia longè lateq; ad
ipsam vsque Agrippinensem Coloniam ferro
& igne popularentur, Libertus in Hisbaniam
euadendi periculi ergò confugiens, in æde S.
Trudoni sacra, antè aram ab impia gente truci-
datus est. Porro cū omnia circa loca, diuorum
templa ac cœnobitarum conuenticula flammis
absumpta iacerent, singulari Dei munere locus
Rumoldi immunis perstitit; prorsus vt ipsi
barbari, à superis dubio procul prohibiti, ne
pedem quidē manumve sceleratam inferre
ausi fuerint.

Itaque Rumoldus, qui intenta cura diuina-
rum laudum pietatisq; studium promouebat,
vt ædem sacram augustiori forma, quali nunc
est, extrueret, nouisq; impensis augetet orna-
retq; duos imprimis artis fabrilis peritissimos
euocauit, quibus templi totius fabricam cōcre-
didit.

didit. Ijs verò diebus singulis, sole in occasum tendente, mercedem persolaturus, frequenter de vitijs & virtutibus differebat, hortabaturq; assiduò, vt omnem peccati foeditatē, maximè verò adulterij crimen horrendis supplicijs puniendum, euitarēt. Porro cū alter eorum illi vitio obnoxius, per omnia libidinum genera animo planè soluto vagaretur, tum certè salutaria sanctissimi viri monita pertinaci ad eò mente respuebat, vt non rarò consilia de nece illi inferenda secum agitaret. Accedebat insatiabilis auri cupiditas, cuius D. Rumoldum valde diuitem existimabat. Igitur & libidinis suæ flamma incensus, & odio viri sancti incitatus, & pecuniarum auaritia captus, inter operas laboris socium cōpellauit; Vides (inquit) quàm ægrè improbo labore ac multis sudoribus tenuē nobis victum nisi in diem comparemus. Suadeo igitur aliquid à nobis tentandum, ne per omnem vitā inter plebeios & infelices homines inglorij latitemus. Vir hic diuitijs nummisque refertus iam penè immensam auri vim in operas effudit, neque tamen vllis vel sumptibus vel oneribus deterretur, quinimò sinè cunctatione quotidie nostram nobis mercedem rependit. Hunc igitur occultis insidijs è medio tollamus, eiusque opibus ad gloriam & vitæ splendorem securi perfruamur. Facile ab altero eodem auaritiæ morbo occacato assensum; & dies locusq; nefando sceleri patrando opportuna designata.

Hortatur operarios suos ad omnem virtutem.

Operarij duo in necem illius conspiciunt.

Igitur vir sanctissimus more solito sub vesperam operas lustraturus adueniens, à proditorum altero valido ictu ex insidijs in caput peti-

Occiditur Vir sanctissimus.

fus confestim moritur. Tum vterque ad prædam quam antè magna spe amplissimam sibi proposuerant, conuersi, nummorum non amplius quàm argenteos tres reppererunt; quos fama tenet ipsū sanctū perpetuò sibi seruasse retinuisseq; quantum quantum etiam expenderet. Qua re vehementer commotus cædis patrator, inuidia tabescentem sodalem conuiuijs maximis inuasit, dirisq; omnibus execrabili iuramento deuouit. Et quanquàm patrati facinoris poenitudine ducti, & furijs conscientie agitati, vix sibi mente constarent, ne tamen poenas tanto scelere dignas morte atrocissima luerent, raptim corpus sacrum arborum folijs inuolutum in flumē demiserunt. At CHRISTVS Dominus tam præclarum sæculi huius lumen nequaquàm diu tenebris inuolui passus est.

*Corpus eius
aquis immer-
sum, lumine
proditur.*

Piscatoribus enim noctu circa negocia partito labore occupatis lumen cælitus illuxit, & corpus superfusus luminaribus prodidit. Piscatores enim cælesti visione perterriti, Comitem Adonem adierunt, lucemque prodigiosam eodem semper loco apparentem eidem indicârunt. Comes nouitate rei permotus, se socium nauigij nocte concubia præbuit, cædisque Diui Rvmoldi penitus ignarus, eiectionis harpaginibus inuestigare voluit, quidnam flumini immissum esset. Tum verò nobile corpus sanctissimi Præsulis piscatus, vehementer obstupuit, ac protinus ex inflicto vulnere rei veritatem cognouit. Funus fuit miserabili valdè ploratu & lachrymis multorum & imprimis ipsius Comitum curatum & in ædem sacram honorificè conditum. Eò cum religionis causa multi confluerent,

rent, videndique Præfulis cupidi præ gaudio lachrymas funderent, coruscantibus subito eius virtute miraculis multò quàm ante clarius, eximiam eius sanctimoniam cognouerunt. Multi namque morbis & calamitatibus circumuenti dum supplices ad Deum preces funderent, oppremque viri sancti suis diffusi meritis implorarent, repente curati sunt.

*Miracula
sunt ad tu-
mulum eius.*

VITA S. THEODORICI, ABBATIS *Vide Nota-
tio: C. Baro-
nii In Mar-
tyrol. Roma.*
*discipuli S. Remigij, ex ea quæ est apud R. P. Lau-
rent. Surium. Claruit temporibus Clodouei regis
Francorum circa annum Domini 520.*

SANCTVS Theodoricus, patre Marchardo in pago Rhemensi Alamandorū chorte natus, beato Remigio literarum morumque disciplinis imbuendus est traditus; cuius futuram sanctitatem cum alia multa, tum fons quidam haud obscurè indicauit. Cum enim panni, quibus infans inuoluebatur, in eo abluerentur, nullis non modò sordidus inquinari potuit, sed peracta lotionē insolitum quendam inæstimabilis suauitatis odorē præbebat. Postquam autem annis pubertatis magna cum opinione virtutum exactis, ad certum aliquod vitæ genus vocaretur, pater ad matrimonij copulam, quanquam is cælibem vitam vnicè adamaret, eum compulit; cuius voluntatem aspernari, optimi parentis animum sibi offensum redderet.

*1. Iulij.
Patria & Pa-
rentes eius.*

Itaque inito cum virgine haud contemnenda nobilitate matrimonij foedere, castissimis sponsam stringēs amplexibus, hortari eam coepit ad
im-

*Hortatur
Sponsam suā
ad virgini-
tatem.*